

ferne, medens i andre Tilfælde Arrest maa træde istedet. Ved en saadan Opfattelse af de omhandlede Disciplinærmidler vil det ogsaa bedre forstås, at de Paagjældende ikke kunne unddrage sig for dem ved at henskyde sig under Krigsret. Ved Siden heraf maa det erkendes, at den Adskillelse mellem streng og simpel Frettesættelse, som sidste Gang indsattes i Lovforslaget, neppe praktisk lader sig opretholde, da det ofte kan være nødvendigt under Ovelserne at give Frettesættelser „i Overværelse af andre Krigsmænd“ (streng), som i Dieblisset maa modtages af den Vedkommende; i saadant Tilfælde kan der kun være Spørgsmaal om Klage, naar man anser sig forurettet.

Godt forøvrigt Grændserne for den arbitrære Straffemyndighed angaar, stemmer Lovforslagets Text med den bestaaende Ordning, der dog desuden har den særlige Regel, at den, der afslaar en arbitrær Straf, skal af Krigsretten idømmes en Tillægsstraf, naar Straffen findes forskyldt. Derfor Ønsket om en Indskrænkning af den arbitrære Straffemyndigheds Omraade, har man tidligere ladet det bero ved Afkaffelsen af saadan Tillægsstraf, idet herefter enhver egentlig Straf kan afslaaes uden Frygt for Eksepelse af den Grund. Imidlertid er man dog iaar endes om at lade strengt Fængsel paa Vand og Brød udgaa af Omraadet for den arbitrære Straffemyndighed, saa at den nævnte Straf herefter ikke vil kunne idømmes af Andre end Krigsretten.

Overfor disse Indrømmelser paa § 200 er der foreslaaet enkelte andre Afvigelser fra Lovforslagets Text, der kunne betragtes som Indrømmelser fra den ikke militære Side af Udvalget. I § 121 blev i 1877 indsat den Bestemmelse, at Undergivne kun ere pligtige at vise de befalede Tegne paa Ærbødighed overfor Overmænd, naar disse ere i Uniform. Man tør ikke benægte, at denne Bestemmelse vilde kunne misbruges til at vise Uhøflighed overfor Overmænd paa en saadan Maade, at det kunde virke skadeligt paa Disciplinen, og Følgen vilde sandsynligvis blive, at det i Almindelighed blev forbudt Krigsmænd at vise sig offentligt i civile Klæder. Medens nogle Medlemmer af Udvalget ikke vilde være betænkelige ved en saadan Foranstaltning, finde andre dog overfor de Indrømmelser, der ere opnaaede paa andre vigtigere Punkter, at burde lade det forblive ved den nu gjældende Ordning, ifølge hvilken den Undergivne er pligtig at vise de omtalte Ærbødighedstegn overfor de Overmænd, som han er pligtig at kende (hans Foresatte), samt saadanne Overmænd, som han iøvrigt kender. Naar det oprindelige Regjeringsforslag i Almindelighed

nævner samtlige Overmænd som Gjenstand for de militære Høflighedstegn, saa var Meningen dermed heller næppe nogen anden end den her tydeligere redigerede, da der selvfølgelig ikke kan være Tale om at straffe Noget ifølge denne Paragraf, medmindre han overbevises om at have kendt den paagjældende Overmand, eller denne er en af de Foresatte, som den Undergivne er forpligtet til snarest muligt at lære at kende. Det bør herved bemærkes, at det heraf ogsaa følger, at enhver Straf maa bortfalde, naar der ikke er givet den Undergivne fornøden Leilighed til at lære sine Foresatte at kende.

De øvrige Ændringer ere af mindre Betydning, og Hensigten med dem vil let fremgaa af de Bemærkninger, der ere tilføiede de enkelte Paragrafer.

Udover de nævnte Ændringer har Udvalgets Flertal ikke anset det forsvarligt at reise andre Stridsspørgsmaal, der allerede have fundet deres Afgjørelse ved Sagens sidste Behandling i Folkethinget, og mindst paa saadanne Punkter, hvor Ændringer vilde kunne sætte Reformens endelige Gjennemførelse paa Spil, medens man haaber, at Lovforslaget i den Skikkelse, som det nu foreligger fra Flertallets Side, maa kunne findes tilfredsstillende overfor de Forbringere, der maa gøres til en militær Straffelov.

Med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag bemærkes:

Til § 14.

4) Det bør undgaaes, at Underofficerer sættes i Arrest sammen med Menige.

5) Ændringen er fornøden, for at Reglen ogsaa kan komme til at gjælde saadanne med Officerer Ligestillede, der ikke kan betegnes som Befalingsmænd (jfr. § 41 og 48).

Til § 60.

9) Tydeliggjørelse.

Til § 92.

10) Redaktionsændring.

Til § 105.

11) Ligeledes.

Til § 120.

12) Ligesaa, forsaavidt Ordet „upassende“ i en militær Straffelov maa betragtes som ensbetydende med „respektsfridig“.